

REALIZACIJA DEJAVNOSTI NA PREDMETNI STOPNJI OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA NA RAVNAH NA KOROŠKEM V ŠOLSLEM LETU 2019/2020

 <p>Osnovna šola Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem</p> <p>TO NI SREČA, TO JE ZNANJE ...</p>	<p>Gozdarska pot 11 2390 Ravne na Koroškem Republika Slovenija T: 02 620 52 70 F: 02 620 52 87 E: o-pvpravne.mb@guest.arnes.si S: www.os-prezih.si</p>	 <p>20 LET 1993-2013 ZDRAVA ŠOLA</p>
--	--	---

Zbrala in uredila: Vanja Benko, mentorica ŠNO

JUNIJ 2020

KDAJ?	KAJ?	KDO?
27. 5.	SPET SMO VSI V ŠOLI.	
5. 6.	<p data-bbox="576 1072 991 1108">SVETOVNI DAN OKOLJA</p> <p data-bbox="277 1872 1230 1910">Vsak od nas lahko doda kamenček v mozaik reševanja okolja.</p> <p data-bbox="406 1917 1166 1955">https://www.youtube.com/watch?v=1Jh_nMjZG2w</p>	

10. 6.	<p style="text-align: center;">RAZREDNI ZBORI za 9. razred</p> <p style="text-align: center;">Vsi zaključili 9. razred s pozitivnim uspehom.</p>	
12. 6.	<p style="text-align: center;">PREDAJA KLJUČA (radijska oddaja in predaja preko Zooma), nato SLOVO DEVETOŠOLCEV - SVEČANA PODELITEV (priznanj, nagrad in pohval) s prireditvijo v telovadnici šole</p>	8. in 9. r.

Foto: Grega Čuk, prof.

Spoštovani kolegi, pozdravljeni devetošolci, spoštovani razredničarki, tako imenovanih devetih!

Današnja prireditev je v znamenju metulja, ki ste ga v tem letu sprejeli za svojega in je postal simbol generacije 2019/20. Kot metulji boste razprostrli svoja krila in eni bolj, drugi manj pogumno stopili v naslednje obdobje svojega življenja.

Že v tem letu se vam je odprl nov svet, postavljeni ste bili pred nove izzive, kar drugim generacijam ni bilo dano. Eni ste izkoristili priložnost za svoj napredek, drugi ste malo zaspali.

Bistvo pa je, da razredničarki verjameta v vas in vaš razvoj v prihodnje. Zaupata vam. Še bolj bistveno je, da vi sami verjamete vase. V oznakah ste namreč poudarili svoje prednosti, a spregovorili tudi o slabostih.

Želim vam, da bi ohranili spoznavanje samega sebe. Le če se dobro poznamo, najdemo poti, kako biti boljši.

Ponosni smo na vaše uspehe. Na različnih tekmovanjih ste posamezniki prejeli 33 bronastih in 8 srebrnih priznanj. Gotovo bi bila tudi zlata, če bi se tekmovanja odvila do konca. Med vami je 20 zlatih bralcev. Vrsti se še več drugih priznanj in nagrad, ki ste jih pridobili s skupinskim delom, npr. prvo mesto na natečaju za najboljši film o odvisnosti od interneta in nagrado izlet na Krvavec. Med vami so odlični in perspektivni mladi športniki. Ti uspehi so zelo pomembni, ker ste se ob njih učili biti strpni, vztrajni, učili ste se

spopadati s težavami, neuspehi, učili ste se discipline, razporejanja svojega časa, spoznavanja svojih zmožnosti in meja. V opisanem se vas prepozna večina in tudi zato ste izjemna generacija. Uspehi so vaši in naši - brez izjemnih učiteljev bi bila vaša pot težja, zato ob tej priložnosti iskreno zahvalo vsem učiteljem, mentorjem in predvsem razredničarkama, ki sta vas z vso skrbnostjo in ljubeznijo pripeljali do danes.

Spreminjali boste svet in ga mogoče postavili na nove temelje, če boste ostali ustvarjalni, samostojni, odgovorni in predvsem **srčni** - kakor sta vas opisali razredničarki. Naštete lastnosti so dobra podlaga za svet, v katerega vstopate. Tudi v prihodnje bomo spremljali vaše padce in vzpone in vam pri slednjih želeli najboljše.

Ravnateljica Bojana Verdinek, prof.

Fotografirala: Vanja Benko, učiteljica

ZLATI BRALCI - zlate SUHODOLČANOVE bralne značke

9. a (11): Taja KOKOŠINEK, Urška KORDEŽ, Alisa MERKAČ, Jaka KOKOL, Ema SPANŽEL, Ida KALČIČ, Miha VETTER, Ela ČEPIN, Ema KORDEŽ, Pika PEPEVNIK in Tine ROŽEN.

9. b (9): Maruša SEDOVNIK, Miha AŽNOH, Neža CESAR, Polona HORVAT, Matic KOTNIK, Lana Katarina LAMPRET, Rene NAVODNIK, Vid JELEN, Nika PANDEV.

ČESTITAMO. Ostanite še naprej zvesti knjigi.

15. 6.

Razdelitev **SPRIČEVAL** našim devetošolcem.

17. 6.	RAZREDNI ZBORI za učence 6.-8. razreda	
17. 6.	PODELITEV ZLATIH PETK Izjemna generacija, letos 20 odličnjakov vseh 9 let šolanja.	9. r.

Foto: Aleksander Ocepek, s. p.

9. a: Karlina Vester, Urška Kordež, Jaka Kokol, Ema Kordež, Ida Kalčič, David Dobrodel, Taja Kokošinek, Ema Spanžel, Miha Vetter, Tine Rožen, Ela Čepin, Matic Savelli Valente, Alisa Merkač.

Razredničarka: Saša Kos Pušnik

9. b: Polona Horvat, Aljaž Bobek, Nika Pandev, Lana Katarina Lampret, Rene Navodnik, Miha Ažnoh, Vid Jelen.

Razredničarka: Helena Ošlovnik

Ravnateljica: Bojana Verdinek

ČESTITAMO.

22. 6.

ŠPORTNI DAN - plavanje v letnem bazenu na Ravnah

5., 7. in
8. r.

Fotografirala: Vanja Benko

22. 6.

KULTURNI DAN

6. r.

V ponedeljek, 22. 6. 2020, smo v obeh oddelkih 6. razreda izvedli kulturni dan z naslovom **KO POP SREČA KLASIKO**.

Učenci so z učiteljicami (Tanjo Krivec, Martino Popič in Matejo Čebulj) odkrivali zakladnico glasbene literature, njene ustvarjalce in poustvarjalce.

Cilji KD:

- ✓ razumejo bistvene pojme, zakonitosti in podatke o glasbenih izraznih prvinah, sredstvih, oblikah in zvrsteh, ki omogočajo razumevanje glasbe;
- ✓ začutijo veselje in pozitivna čustva do glasbe;
- ✓ vzbudijo zanimanje za različne oblike glasbenega udejstvovanja - na področju klasične in pop glasbe;
- ✓ aktivno poslušajo glasbo, jo doživijo in prepoznajo njene značilnosti;
- ✓ se navajajo na selektivno izbiro glasbenih programov glede na različne življenjske okoliščine;
- ✓ izražajo glasbena doživetja - likovno in besedno;
- ✓ razvijajo kriterije vrednotenja;
- ✓ iščejo razlike med pop in klasično glasbo;
- ✓ razumejo pomen klasične glasbe.

Najprej smo si ogledali oddajo, ob kateri so z moderatorjem Juretom Godlerjem na zabaven način spoznavali vlogo klasične glasbe v današnjem času, obenem pa se sprehodili skozi zgodovino glasbe.

O svojih občutkih o klasični glasbi so v oddaji na sproščen način spregovorili pop zvezdniki, ki so svojo glasbeno pot začeli prav v klasični glasbi: Jan Plestenjak, Neisha, Omar Naber, Brigita Šuler, Raay, Matjaž Vlašič, Boštjan Gombač in Matjaž Robavs (Eroika). V oddaji je nastopal tudi DJ Umek, ki je prav za to oddajo priredil odlomek Vivaldijevih Štirih letnih časov.

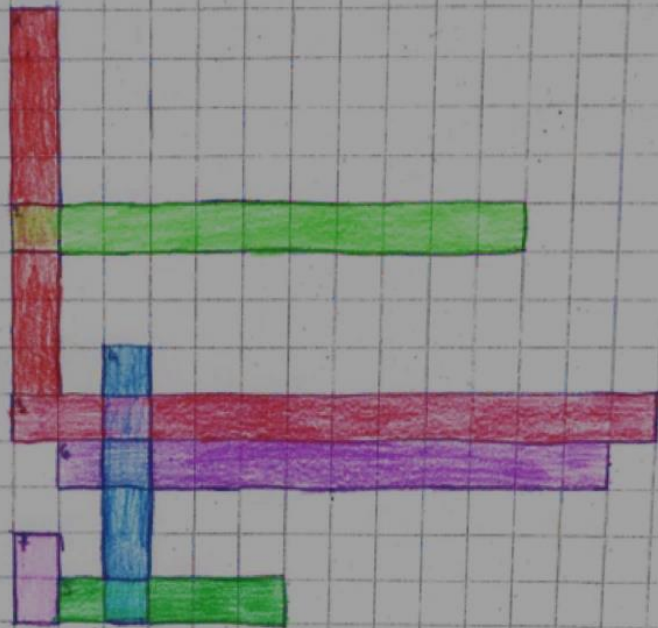
Med gledanjem/poslušanjem oddaje so si učenci na prazen list papirja zapisovali bistvene besede, besedne zveze, imena ipd. Na podlagi zapisanega so potem izdelali svojo **križanko**.

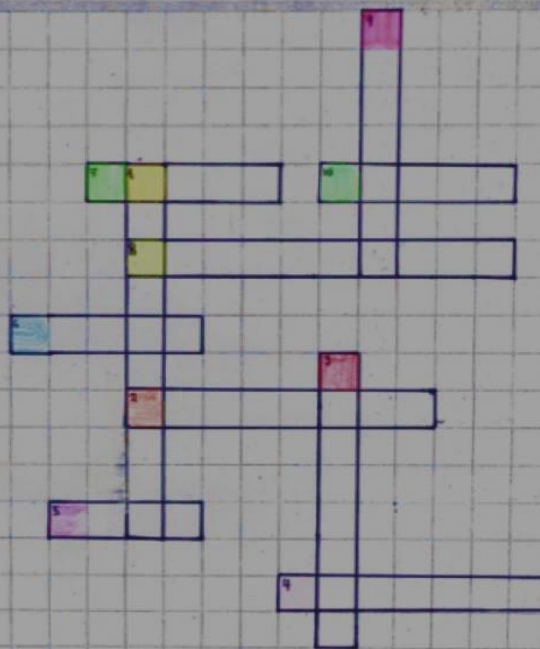

KRIŽANKA O GLASBI

1. VEŽ GLASBIL IGRA SKUPAJ.
2. SAMI PIŠEJO PESMI.
3. VRSTA GLASBE.
4. INSTRUMENT NA TIPKE.
5. INSTRUMENT NA TIPKE, KI JE V CERKVI.
6. ZELO ZNAM SKLADATELJ.
7. MA NEKO PLATO ZA GLASBO.

1. Godala, piholo, trdila so ...
2. Vsaka skladba ima svojo m...
3. Glasnost izvajanja
4. Presem brez besedila
5. d, p, o, d so n...
6. ... je visoko petje
7. Rši prinesnik MIRTE
8. Piše skladbe
9. K... je nastopi
10. P... pijano

MANGA JANKO

KRIŽANKA

VODORAVNO:

2. se prireditev
3. obdobje povra
4. poznamo veliko vzor
5. isto v ljubiteljski ravlin
6. sta Romeo in
8. njegovo ime se mine BO
9. odhaja glada - G
- liria

MANGA JANKO

VODORAVNO:

1. delajo skladbe
5. podobno ime Rossija
10. obstaja tudi - glada

MANGA JANKO

KRIŽANKA

VODORAVNO:

1. delajo skladbe
5. podobno ime Rossija
10. obstaja tudi - glada

1. ŠKUPINA LUDI, IGRAJO, VODI JIH DIRIGENT

2. ČLOVEK, KI IGRA KITARO

3. MARJETA VOLK + RAAS

4. ČUKI - PERRARI .....

5. ČLOVEK, KI IGRA KLAVIR

6. ČLOVEK, KI POJE

7. ZMAGOVALEC EME 2019

8. ZVRST GLASBE

9. NASTOP ŠKUPINE PEVCŮV, ORKESTRA

10. TAM POJE OPERNI PEVEC

11. ČRTA MED NOTAMI

12. WOLFGANG AMADEUS .....

13. ČLOVEK, KI IGRA VIOLINO

14. ČLOVEK, KI DIRIGIRA

15. ENERGIJA - ANGLEŠKO

V zadnjih nekaj letih se pogosto zabriše meja med klasično in pop glasbo. Med seboj se povezujeta na različne načine. Prislunhili smo različnim izvedbam, ko je klasično petje prisotno v zabavni glasbi in ko se klasična glasba povezuje s pop zvrstjo.

Za zaključek bi ob poslušanju klasike in popa še risali poljubne motive - prva polovica bi bila klasika, druga polovica pop. Žal je zmanjkalo časa. V planu smo imeli tudi glasbene želje.

Zapicali: Tanja Krivec in Mateja Čebulj

24. 6.

**RADIJSKA ODDAJA OB DNEVU DRŽAVNOSTI ter
PODELITEV SPRIČEVAL, POHVAL IN PRIZNANJ**
(zadnji šolski dan, pričetek poletnih počitnic)

Ker Ravenski razgledi poleti ne bodo izšli, bi bil pripravljeni prispevek verjetno do decembra zastarel, zato sem se odločila in ga poslala v objavo na občinski strani <https://www.ravne.si/objava/262812>. Ker sem izbrala tudi besedila učencev/učenk, je prav, da ste s tem seznanjeni (učenci in starši). Mislim, da je tudi lep spomin na neko življenjsko obdobje.

Poglejte in si shranite, delite s prijatelji, znanci, sorodniki.

Vsi moji dragi, učenci, sodelavci, spoštovani starši, Ravenčani, Korošci in Slovenci!

Še januarja in februarja smo normalno živeli. **Prežihovci** smo bili aktivni v projektu *Teden pisanja z roko, obeležili* slovenski kulturni praznik in sodelovali na kulturni prireditvi ob 70-letnici smrti Prežihovega Voranca v Kotljah. Sredi marca pa je koronavirus naše življenje postavil na glavo (pouk in srečanja na daljavo). Nenadoma je bilo naše svobodno gibanje omejeno. Kje so bili naši sončni (in brezskrbni) dnevi? Na pohodu je bila gospa Kriza na vseh področjih. Znašli smo se v socialni asocialnosti. Trudili smo se, da bi premagali nevidnega in nevidnega sovražnika. Pristojni vse bolj rahljajo ukrepe, zato vas pozdravljam v upanju, da se kmalu vidimo v živo. Do takrat pa še vedno objem na daljavo.

Vanja Benko, učiteljica

Dragi prijatelji in bralci!

Počutimo se zelo osamljeno in grozno kot v zaporu.

Počutimo se kot ptice v kletki. V tej karanteni se nam zdi vse zelo bedno.

Počutimo se osamljene in odtrgane od sveta.

Počutimo se utesnjeno in smo jezni.

DEVETOŠOLCI IN DEVETOŠOLKE

Razmišljam, kaj bi še delal in naredil, da dolgčas bi prepodil.

Žalost se mi na obraz prikraide, ker brez prijateljev so moje sanje prazne.

Želim si, da ta bolezen čim prej mine, da se vrnemo v vsakdanje rime,

da veselje spet bo med nami vsak dan in na ustih zaigral bo nasmeh iskan. (Jaka Godec)

Na dan zdravja smo kot *Zdrava šola* za svoje zdravje posebej poskrbeli in ob koncu dejavnega dne izdelali METULJE PRIJATELJSTVA. Izvedli smo kulturne dneve (gledališče in musical), tehniški in naravoslovni dan. Bili smo zelo ustvarjalni. Rezultate našega dela najdete na spletnih straneh <https://www.os-prezih.si/>.

Tudi domišljija naših sedmošolcev nima meja. Njihov sodobni Martin Krpan se je spopadel s koronavirusom.

Pod sedlom je imel miniaturo mošnjiček. V njem so se zasvetila zlata solna zrna. Močno jih je stisnil in iz njih so pritekale tri zdravilne kapljice. Pihnil je vanje in nad nami je zažarel oblak, ki je v trenutku poškrpil Koroško in celotno ozemlje Slovenije. Nadležni virus je bil premagan. V spomin na

premagane težave so vaščani nad vasjo poleg stare vaške lipe zasadili novo, da bodo kasnejši rodovi pod njimi še naprej prirejali veselice v spomin na Krpanovo čudežno sol. (Urh Britovšek)

'V Triglavskem narodnem parku raste roža crepis terglouesis. Cvet je sestavljen iz majhnih jezičastih cvetkov rumene barve. Vsak nosi eno zdravilno sporočilo. V roži se pretaka grenak mleček, ki bo človeštvo ozdravil koronavirusa, ampak le v primeru, če se bomo poleg redne higiene rok, zdrave prehrane in dovolj gibanja na svežem zraku držali napotkov, da je zdravje največje darilo, zadovoljstvo, poštenost in sočutnost pa največje bogastvo.' (Adrian Jandrič)

Martin je dvignil roke nad glavo in z neznanimi besedami zakričal v nebo kot čarovnik. Takrat se je nad Guštanj spustil velik črn oblak – virus. Vsi, ki so se iz radovednosti zbrali okoli naju, so v strahu gledali ta raznobarvni oblak. Kobilica je poskočila, na široko odprla usta in pogoltnila čudo. Ko smo že mislili, da jo bo razneslo, je Krpan iz torbe potegnil steklenico in kobilici ukazal, da vse izpljune vanjo. Virus je bil za vedno ujet. (Špela Preglav)

Virus je začel napadati Martinova pljuča in ga hotel zadušiti. Martin je iz žepa vzel protistrup in močno zapičil injekcijo v srce Korone. Začutil je olajšanje, saj je virus začel izgubljati moč. Martin je videl, kako se Korona zmanjšuje in izginja. V zahvalo je dobil zgradbo, v kateri je uredil laboratorij z najnovejšo opremo za raziskovanje virusov. (Igor Spasojevič)

Učenci, učitelji in starši smo se v času epidemije še bolj povezali. Vsi smo bili ustvarjalni, sodelovali smo, si pomagali, držali skupaj, spoznali smo, kako lepo nam je bilo prej. **Dan za dnem smo se učili drug od drugega, učili smo se za drugačno življenje.** Ne vemo, kakšen bo svet v prihodnje, zato začenjamo ceniti sebe in druge, živeli bomo za drugačno življenje, ki je pred nami.

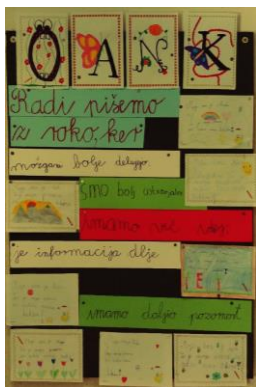

FOTO: Aleš Uršej | fotozve.si

Zapisala: Vanja Benko, prof.

Učenke 7. in 8. razreda, ki so obiskovale izbirni predmet **ŠOLSKO NOVINARSTVO**, so med sorodniki poizvedovale, kaj so njihovi starši ali stari starši doživeli v času šolanja, da se jim je posebej vtisnilo v spomin. Preberite njihove pripovedi in se spomnite kakšne svoje. Če bi jo želeli deliti z bralci naše spletne strani, jo zapišite in pošljite učiteljici Vanji Benko (vanja.benko@gmail.com).

Zgodba, ki mi jo je zaupal dedek, je iz njegovih šolskih dni.

Nekoč je bila šola drugačna kot danes. Učitelji so bili strožji in za nepokorščino otrok so jih pogosto povlekli za lase, jim navili ušesa ali pa jih poslali klečat v kot učilnice. Seveda pa so se tudi otroci razlikovali od nas otrok danes. Bili so sicer spoštljivejši do starejših, predvsem učiteljev, pred katerimi so imeli tudi velik »rešpekt«. Edino kar se ni spremenilo, je nagajivost in občasna neubogljivost otrok, ki je bila prisotna v šolah nekoč in je še danes, mislim, da vedno bo. Takšni s(m)o pač otroci. Pa vendar je bilo drugače. Včasih so morali biti otroci samostojnejši, saj so starši svoj napor vlagali v celodnevno delo po različnih kmetijah, da so zaslužili za kruh in nahranili svoje družine, ki so bile večinoma številčnejše od današnjih. Večkrat so morali z njimi na delo tudi otroci, ki so jim dodelili lažja opravila ali pa so služili kot pastirčki. Predvsem starši iz vasi in kmetij niso imeli časa sedeti z otroki ob domačih nalogah in učenju. Tako so ti otroci odraščali kot samorastniki. Kolikor so se naučili v šoli, so znali. Domače naloge so delali sami, kar so znali. Mnogi starši niti sami niso imeli toliko znanja, da bi ga lahko prenašali na otroke, ker se tudi sami niso šolali, le kolikor je bilo nujno, potem pa so že morali na delo po svetu. Zaradi velike revščine vsi starši niso mogli kupiti otrokom šolskih potrebščin, tako so nekateri imeli le najnujnejše. Zvezek in pisalo. Med takšnimi otroki je bil na žalost tudi moj dedek. Čeprav je rasel v ljubeči družini, kljub trudu staršev nikoli niso živeli v izobilju.

Spominja se geografije, ko so se učili, kot mi danes pokrajine, države in so morali znati pokazati na zemljevidu, kje ležijo. A ker ni imel zemljevida, da bi se lahko naučil, saj mu ga starši niso mogli kupiti, je dobil cvek, ne glede na to, da je znal vso drugo snov, ki ni bila povezana z zemljevidom. To ga je zelo potrlo. In tako se je tem otrokom kar težko godilo, saj so bili velikokrat zapostavljeni in večkrat jih učitelji niso razumeli, zakaj jim gre težko. Nihče jim ni pomagal kot danes pomagajo učitelji in pedagogi otrokom, ki se iz različnih razlogov težko učijo. Otroci so se zavedali svojih razmer in temu primerno so se sprijaznili s slabimi ocenami in z dejstvom, da jim pač kaj ne gre od rok.

In tako se je za mojega dedka pisalo šolsko leto 1969. Spet je bilo treba nazaj v šolske klopi. Med najmanj ljubimi predmeti mu je bil slovenski jezik, saj je bilo težko brez pomoči slediti slovnici, pravopisu, branju, pisanju. Ko pa je bilo potrebno za šolsko nalogo za oceno napisati spis, so se mu prikazale vse zvezde na nebu, kajti pisanje spisov mu res nikakor ni šlo od rok. In ne glede na to, koliko se je trudil, so se čez leto vrstile ocene spisov 2, 1, 2, 1, 2 ... Na vrsti je bil nov šolski spis. Ker pa so se mu ocene tako lepo vrstile od prejšnjih spisov, je bil v sebi tako ali tako prepričan, da bo spet dobil nezadostno, ne glede na to, kaj bo napisal. Zato ne bodi si ga treba, je dedek na list papirja zapisal naslov, ki jim ga je dala učiteljica in pod naslov z velikimi črkami zapisal MAJ, MAJ - NI MOGOČE! In to je oddal. Vse pa ne bi bilo tako zelo hudo tisti čas in seveda smešno danes, ko se tega spominja, če ne bi sošolec, ki je sedel poleg njega, enako prepisal od dedka na svoj list. Ko je učiteljica pregledala spise, je dedku vrnila njegov spis brez vseh besed, ampak seveda ocenjenega s cvekom, sošolec pa jih je od učiteljice pošteno dobil, ker je neumnost prepisal od mojega dedka, svojega sošolca, saj je učiteljica otroke poznala in točno vedela, na čigavem zelniku je zamisel zrasla.

Včasih je bilo pač tako. Težko in kruto, preprosto in lepo. Lepo pa je tudi danes, ko se naši stari starši po težko prehojeni poti življenja obrnejo nazaj in najdejo prigode iz svojega otroštva, mladosti in šolskih klopi, ko nanje gledajo z nasmehom, nam jih pripovedujejo, nas nasmejijo in nam nevede z njimi tudi marsikaj poučnega podelijo.

(Pripovedoval: Filip Kotnik, rojen 1957, stanujoč na Stražišču, Ravne na Koroškem.)

Špela Preglav, 7. a

V časih, ko je moja babica obiskovala šolo, so bili učitelji še zelo strogi. Bila so drugačna pravila. Babica mi je povedala, da so takrat učitelji imeli zelo veliko moč. Anekdota je vezana na pouk naravoslovja. Učili so se o ptičih in vsi učenci so začeli oponašati ptiče. V razredu se je razlegalo čivkanje. In ker so učitelji imeli stroga pravila reda, je najglasnejše poslal na hodnik in jim je rekel, da se tam lahko spakujejo. Imeli pa so učitelji tudi pravico, da so lahko učenca zadržali v učilnici dalj časa po pouku in ni smel domov, dokler mu učitelj ni dovolil.

Velike razlike so tudi med predmeti. Moj ata se je še učil srbohrvaščino, ki se je danes ne učimo več. Spomni se tudi, da so včasih razjezili kakega učitelja in je

začel nenapovedano spraševati snov, ki so se jo učili tisto uro. Dostikrat je nastradal celo kdo, ki ni bil ničesar kriv, ker je učitelj šel po redovalnici kar po datumu (tudi po začetni črki priimka tistega datuma).

(Pripovedovala: Saša Dragica Brežnjak (64 let) in moj ata Marko Gracelj, 38 let.)

Teja Gracelj, 7. a

NAŠ RADIO (leta 1965)

Pozno zvečer smo sedeli za mizo in večerjali solato. Čakali smo na mamo, ki je že lep čas ni bilo domov. Premišljevali smo, zakaj je tako dolgo ni. Takrat le vstopi skozi vrata vsa nasmejana. Gledam jo in ne vem, zakaj je tako dobre volje. Ona pa se še kar naprej smeje in v roki nekaj drži. Premišljevala sem, le kaj drži v roki. Nato odloži tisto stvar na mizo in jo odvijje. Notri je bila mala škatla, na njej je pisalo Savica. Jaz nisem vedela kaj je to. Vprašam jo, kaj je to? Ona mi odgovori, da je to radio. Kaj je to radio, jo vprašam? Nisem vedela, kaj je radio. Mama mi odgovori, da je tak radio, ki bo vsako jutro ob pol petih začel igrati in vsak četrtek zvečer bo igrala glasba. Nisem vedela, kaj vse to pomeni. Mama reče, da ko bom vklopila radio, bo začel igrati, beneški fantje bodo pa peli. Kako bo to lepo. Mama vklopi radio, čakam, a se ni zgodilo nič. Še naprej čakam, spet se ni zgodilo nič. Mama je rekla, da bo radio igral naslednje jutro. Vso noč sem čakala, kaj bo prišlo iz te škatle. Zjutraj sem slišala, kako igra zunaj v kuhinji na ves glas glasba, jaz pa nisem vedela, kaj to pomeni. Sama pri sebi sem se vprašala, ali je morda kdo prišel na obisk. Šla sem pogledat in obstala na pragu. Vprašala sem mamo, kaj je sedaj to. Nikogar ni bilo, ki bi igral. Mama pravi, da igra radio. Ura je pol petih, igrajo pa beneški fantje. Nisem vedela, kaj mi govori. Zagledam žico, ki je visela iz radia in se sprašujem, kaj je to. Gledam, če po tisti žici pridejo majhni ljudje v radio in zaigrajo. Gledam in gledam, ne vidim nikogar. Razmišljam o tem, ali pridejo po žici tako majhni ljudje igrati v radio kar v pižamah, ker je še tako zgodaj. Le kako lahko tako igrajo? Tega sploh nisem razumela, tudi nihče mi ni znal razložiti, kako ta stvar deluje. Nisem in nisem razumela, kako lahko tako veliki ljudje pridejo v mali radio. Grem nazaj v posteljo in zaspim. Ko se zbudim, pride Šuštarjev Pep k nam na obisk. Rečem mu, naj pride v kuhinjo, da mu nekaj pokažem. Peljem ga v kuhinjo in mu pokažem radio. Radio je bil na stenski polici, na radiu je bil prt, na vrhu prta je stal križ z bogom. Kje je dobila mama polico, tega ne vem. Uh, kako sem bila

važna, ker smo imeli radio. On je gledal in rekel, da je naš radio majhen in da imajo oni doma večjega. Mislila sem si, kako glasno potem igra šele njihov, če je že naš majhen tako glasen, da me je zjutraj prebudil. Vprašam ga, kako pridejo muzikantje v radio, da tako igrajo. Reče mi, da so to takšni vali, takšni vali so. Spet me zanima, kje so tisti vali. On mi razlaga, da so v zraku. Jaz pa gledam v zrak in ne vidim nobenega vala ali beneškega fanta. Nekaj časa mi je še razlagal in nisem ničesar razumela niti videla, zato sem raje molčala, ker me je bilo že sram. No, takšna je bila ta stvar z našim radiem v tistih časih.

Ko sem bila večja, sem razumela, kako ta reč deluje. No, sedaj vem.

(Pripovedovala: babica Šarlota Vrhnjak, rojena leta 1954 na Muti, sedaj živi na Ravnah na Koroškem.)

Neža Ferk, 7. b

Zgodilo se je v razredu, ki ga je obiskoval deda. Bilo je v petem razredu osnovne šole. V razredu je bilo kar nekaj učencev, ki so večkrat ponavljali razred. Ti so velikokrat bili korajžni, glasni in so marsikdaj kakšno ušpičili. Najglasnejši je bil vedno učenec, ki je šolo obiskoval zadnje leto in mu učenje ni preveč dišalo. V razredu se je ukvarjal z vsem mogočim, samo poslušal ni učiteljev. Po odmoru, ko je že zazvonilo za začetek ure, je zopet razgrajal po razredu in še vedno ni prenehal, ko je vstopila učiteljica. Kljub opozorilu, naj da mir, je ni ubogal. Še vedno je bil glasen. Zato je učiteljica jezno sezula svoj čevelj in ga vrgla proti učencu. Ta pa ne bodi len, je odprl okno in čevelj vrgel skozi okno na travnik pred/za šolo. Učencem se je to zdelo zelo smešno in so vsi butnili v glasen smeh, kar pa je učiteljico še bolj razjezilo. Od tega učenca je zahtevala, naj gre po čevelj, vendar on tega ni hotel narediti. Učiteljica je jezno odkorakala iz razreda, učenci pa so se še vedno glasno smejali. Čez nekaj časa je v razred vstopil ravnatelj šole (ki je bil mimogrede mož omenjene učiteljice). Vsi so otrpnili od strahu, kaj se bo zgodilo. V tem času pa je učenec, ki je vse to zakuhal, skočil skozi okno, saj je bila učilnica v pritličju. Ravnatelj jim je kar nekaj časa držal dolgo pridigo, vendar je učenec, ki jo je najbolj potreboval, ni slišal, saj ga ni bilo v razredu.

Učenec je v šolo prišel šele čez en teden. Kazen za ta njegov podvig pa je bil zadnji opomin pred izključitvijo iz šole. Vendar se za to kazn ni preveč sekiral, saj razreda itak ne bi izdelal.

(Pripovedoval: Avgust Jauk, rojen 1950, živi na Ravnah na Koroškem.)

Tia Kotnik Jauk, 8. b

Učenci so v šolo morali prihajati v enakobarvnih bluzah, na sebi so morali imeti tudi rdeče rutice in modre pionirske kape. V vasi je bila šola le do 4. razreda osnovne šole, potem pa v mestu, do koder so pešačili tudi do 4 km. Kazni so bile strožje kot danes, npr. če učenec ni prinesel ali naredil domače naloge, so ga učitelji s palico tepli po rokah, kdor pa je bil nemiren in je motil pouk, je moral za kazen v kot. Ko so otroci prišli domov, se niti upali niso povedati, če so bili kaznovani, preostali del dneva pa so pomagali staršem pri domačih opravilih.

(Pripovedoval: Nedim Čeliković, rojen leta 1973 v Bosni, sedaj že 9 let živi na Ravnah na Koroškem.)

Amela Čeliković, 8. b

Ata mi je že velikokrat pripovedoval o svojih dogodivščinah ter doživetjih iz osnovne šole in gimnazije. Najbolj sta mu ostala v spominu dva dogodka, ki sta tudi smešna. Eden je iz časa, ko je obiskoval osnovno šolo, drugi iz gimnazijskih let. Prva dogodivščina se je zgodila, ko je ata obiskoval tretji razred osnovne šole. Učiteljica jim je v šoli povedala, da bodo imeli naslednji teden športni dan. Odšli bodo s pohorsko vzpenjačo na mariborsko Pohorje. Toda ata je zamešal datum športnega dneva. Mislil je, da gredo v torek, dejavnost pa je bila planirana za sredo. Tako se je ata v torek odpravil z majhnim nahrbtnikom, v katerem je imel sendvič in sok, pred šolo, kjer naj bi bilo zbirališče. Ura je bila že nekaj minut pred osmo. Zagledal je, da njegovi sošolci prihajajo v šolo s šolskimi torbami. Postalo ga je strah. Ni imel več časa, da bi šel domov po šolsko torbo. Rekel si je: »Zdaj je, kar je.« In je odšel sam na bližnjo postajo mestnega avtobusa in se s številko 6 zapeljal na spodnjo postajo pohorske vzpenjače. Ker je treniral smučanje pri smučarskem klubu Branik, je imel letno karto in je tudi pot dobro poznal. Odpeljal se je na vrh Pohorja. Tam je srečal otroke, ki so igrali namizni nogomet v hotelu Bellevue. Nekaj časa jih je opazoval pri igri, potem je pomalical sendvič in popil sok ter se z vzpenjačo vrnil v dolino, nato z avtobusom domov. Toda težave so se začele naslednji dan. Ni si upal doma povedati, kaj se je zgodilo, zato je drugi dan s šolsko

torbo odšel v šolo. Verjetno si je spet rekel: »Kar bo, pa bo.« In ko je prišel v šolo, je priznal učiteljici, kaj se je zgodilo in zakaj ga dan prej ni bilo v šolo. Ker ni imel ta dan denarja za mestni avtobus, so mu ga posodile učiteljice, nato pa ga je moral vrniti. Mama ga je doma precej kregala, ati pa je le imel dva športna dneva zaporedoma.

Drugi dogodek se ni zgodil njemu osebno, ampak njegovemu sošolcu. Ko je obiskoval prvi letnik gimnazije, so imeli zelo razgledanega starega profesorja zgodovine. Učil jih je tudi latinščino. Nekega dne je profesor ustno spraševal zgodovino enega izmed dijakov. Ta dijak je bil tudi atijev dober prijatelj. Na vprašanja profesorju je odgovarjal tako, da je na koncu vsake povedi rekel besedico »ne«. Ata mi je pojasnil, da je to neke vrste besedno mašilo, ki ga pri razlagi pogosto uporabljajo Mariborčani. Po tretjem odgovoru na profesorjeva vprašanja je ta sošolec sedel nazaj v klop in si oddahnil, da je znal odgovoriti. Toda profesor mu je rekel, da je dobil oceno nezadostno. Prestrašeno ga je vprašal, zakaj in profesor mu je odgovoril, da zato, ker je vse, kar je povedal, tudi zanikal. Profesor je bil malo šaljev, toda res mu je vpisal v redovalnico enko, vendar ga je prihodnjič ponovno vprašal, da jo je popravil. Na koncu šolskega leta pa mu vendarle menda tiste enka ni upošteval pri zaključevanju ocen.

(Pripovedoval: Matjaž Iršič, rojen v Mariboru, živi na Ravnah na Koroškem.)

Lena Iršič, 8. b

Skoraj ni leta, ko se mi na dan pustovanja „pripelje“ v spomin slika dimnikarčka, ki se je valjal v mlakuži. Veliko let nazaj je namreč na tisti dan deževalo in snežilo. Dvorišče pred šolo je bilo blatno in mokro, mi otroci pa smo morali priti v šolo kot maškare. Solze na obrazu dimnikarčka so povedale vse, ni si želel biti dimnikarček, raje bi bil muca ali princeska. Celo lojtrco je moral nositi in prav ta je bila za valjanje po mlaki. Maškare so jo hotele vzeti, izgubil je lojtrco in klobuk, padel v blato in jokajoč tekkel domov potožit mami. Ja, ta dimnikar sem bila jaz, šolarka drugega razreda osnovne šole. Takrat seveda nisem vedela za pomembno vlogo dimnikarja in da prinaša srečo. Ob tem spominu se mi vedno prikrade nasmeh na obraz in včasih želja, da bi se spet podila po šolskem igrišču, čeprav kot dimnikarček, ki se valja po blatu.

(Pripovedovala: babica Ozvalda Kranjc.)

Tia Aliesha Kranjc, 8. b

Želimo vam mirne in zdrave počitniške dni.

Zbrala in uredila: Vanja BENKO, mentorica ŠNO